

CAPUT XIV.

AN IN OPERIBUS MAGIÆ PACTUM CUM DÆMONE ET SUPERSTITIO INTERVENIAT.

1. *Magia sumitur pro philosophia naturali.*—Principio, necesse est significationem vocis declarare, quia magorum nomen (ut est vulgare) æquivocum est: olim enim apud Græcos significabat sapientes, et eos præcipue qui in philosophia erant eruditissimi. Et quia inter naturales scientias illa videbatur altior et admirabilior, quæ cælorum et astrorum motus considerat et assequitur, ideo illi maxime solebant magi appellari, qui in illa scientia eminebant, semperque in siderum observationibus versabantur. Sic enim tres illos viros primos Christi ex Gentibus adoratores vocatos esse magos, Matth. 2, satis significavit Leo Papa, serm. 4 de Epiph., dum illos vocat *gentem, quæ spectandorum siderum arte pollebat*. Et ideo sermone 3 eos appellat *viros ad hæc* (id est, sidera) *sectanda non inscios*. Cum ergo magi a magia denominantur, magia, in hoc sensu, idem est quod philosophia naturalis, vel, magis stricte, idem quod astrologia vel astronomia. Postea vero translata est hæc vox ad significandam artem quæ docet facere aliqua opera insolita, et quæ mira hominibus apparent, quia rara sunt, et occultas habent causas.

2. *Divisio magiæ in superstitionem et naturalem.*—Secundo, adverto magiam dividi ulterius solere in naturalem et superstitionem. Hanc divisionem insinuavit Hieronymus, Daniel. secundo, in principio, declarans differentiam inter magos et maleficos. Latus et apertius Gullielm. Paris., in 2 p. principali de Universo, p. 2 illius, c. 21. Optime Victoria, Relect. de Magia, n. 7, ubi ad explicandam hanc magiam naturalem multa congerit exempla, quæ mirabilia videntur, quia per virtutem naturalem occultam fiunt, ex Augustino, 12 de Civit., c. 4 et 5; Aristotele, Plinio, et aliis; et plura habet Gullielmus supra. Igitur sicut duplicem astrologiam supra distinximus, ita hic duplicem magiam, est enim eadem seu proportionalis ratio. Sicut enim astrologia interdum intra naturæ limites continetur, et tunc naturalis dicitur, aliquando vero conatur ex astris divinare quod per illa naturaliter significari non potest, et tunc in superstitionem transit, ita ars factiva aliquorum operum, verorum aut apparentium, quæ

hominibus mira videntur, aliquando non transcendit virtutem causarum naturalium; sed applicando activa passivis cum exacta cognitione virtutum, et dispositionum agentium et patientium, naturaliter resultant; aliis vero mira videntur, vel quia virtutes rerum ignorant, vel etiam quia ipsamet applicatio fit cum tanta industria in servanda proportionem, et cum tanta velocitate et artificio, ut omnino causa occultetur, et ita effectus mirabilior sit vel appareat. Quando ergo tota hæc applicatio intra hanc moderationem continetur, ut et applicentur causæ aptæ ad effectus, et applicatio fiat modo hominibus possibili, vocatur magia naturalis; quando vero exceditur, et vel applicatio fit peculiari aliquo modo humanas vires superante, vel ad facienda opera hujusmodi applicantur ea, quæ virtutem naturalem non habent ad aliquid faciendum, illa est magia superstitionem, quæ ad præsentem locum solum spectat. Nam magia naturalis per se non est mala, ut constat, quia in sola cognitione et industria naturali nititur. Solet tamen esse nimis curiosa et vana ex defectu utilitatis, et præterea esse etiam solet periculosa, ideoque cavenda, quia est nimis propinqua magiæ superstitionem, et paulatim ad illam invitat et excitat; dæmonque non dormit, sed quamprimum potest, se immiscet, addendo aliquid quod humanam industriam et cognitionem excedat, ut sic homines ad magiam superstitionem transferat, quæ non per causas naturales, sed ope dæmonis aliquid intentat. Et ab hac dicti sunt magi malefici et incantatores, sicut fuit Simon Magus, Act. 9, et Elymas, Act. 13. Et in hoc sensu prohibetur consultatio magorum, Levit. 19 et 20.

3. *Magiam late sumptam comprehendere superstitionem divinationem et ejus species.*—Omissa ergo naturali magia, circa superstitionem notandum est tertio, interdum large sumi, interdum stricte et strictissime. Large magia comprehendere solet divinationem superstitionem, omnesque ejus species, ut pyromantiam, chiromantiam, etc., ut constat ex Plin., lib. 30, c. 2. Et hoc modo in Scriptura arioli, divini, augures, incantatores, et similes, magi appellantur; sic enim magi appellari solent, qui et futura prænunciant, et mira opera faciunt, ut Simon Magus, et similes. Et in jure tam canonico quam civili, sæpe hoc modo sumitur magiæ nomen, ut infra videbimus. Fundamentumque habuisse videtur hic usus in prima hujus vocis significatione; nam

magia nomen est sapientiæ; illorum autem sapientiam homines maxime admirantur, qui futura prænoscere possunt et occulta; et ideo non minus divinos quam mirabilium operum effectores, magos appellantur. Deinde utrumque munus eandem habet originem, et ejusdem dæmonis societati innititur; ac denique inter se sunt conjuncta, ut sæpe ad prædicendum futura, fiat aliquod mirum opus, quale est suscitatio mortui, vel quid simile; et ideo utrumque munus potuit optime eodem magiæ nomine significari.

4. *Discrimen inter magiam et divinationem.*—*Magia operatur mira; divinatio recognoscit occulta.*—Nihilominus alio modo potest accipi nomen magia magis stricte, prout distinguitur a divinatione; nam hæc ars, quæ ordinatur ad aliquid faciendum ultra humanas vires, et non virtute Dei, sed dæmonis, per se et ex objecto ac fine diversa est ab alia, quæ ad cognoscendum ordinatur, licet mutuo juvare se possint in suis pravis actionibus; ergo recte possunt diversis nominibus significari. Si enim intra genus divinationis diversæ sunt voces, varias veluti species significantes, quia plurimis modis fit divinatio, cur non magis tota superstitione operandi mira distincta voce nominabitur ab arte tota cognoscendi occulta? Nullum autem aliud nomen invenio usitatum, quod hujusmodi artem peculiariter significare possit et soleat, præter vocem magiæ. Imo non incommode intelligi hinc potest prohibitio illa Levit. 19: *Non declinetis ad magos, nec ab ariolis quid sciscitmini*; et c. 20: *Anima, quæ declinaverit ad magos et ariolos, etc., interficiam illam, etc.* Arioli enim divinatores proprie dicuntur; magi ergo ab illis videntur distingui, tanquam præstigiatores in operibus faciendis, vel tanquam malefici; ita ergo magia distinguitur a divinatione. Ulterius vero magia sic etiam sumpta, in duas veluti generales species dividi potest (ex Suida, quem refert Perer., in c. 7 Exod., disp. 2), scilicet, in magiam strictissime sumptam, et maleficium proprie etiam dictum. Tota enim hæc ars, quatenus male operativa est, scilicet, ope dæmonis, maleficium dici potest; interdum vero non solum malo modo facit, sed etiam malum, et tunc dicitur proprie maleficium, vel græce pharmacia; aliquando vero bonum operatur, licet malo modo, et tunc retinet nomen magiæ strictissime sumptam. Sunt et alii multi usus harum vocum; sed ad rem, quam intendimus, declarandam, hæc sufficiunt. Hic enim

magiam sumimus illo medio modo; nam quia de divinatione jam diximus, hic de magia tractamus, quæ ars est faciendi aliquid virtute dæmonis, sive illud sit hominibus proficuum, sive nocivum, quod proprie maleficium dicitur.

5. *An revera detur magia.*—*Refertur quoddam fundamentum falsum eorum, qui eam negant.*—Igitur de magia sic sumpta quæri potest an revera aliqua talis sit. Aliqui enim hoc negarunt, qui in fundamento divisi sunt. Quidam enim negarunt esse dæmones, et consequenter esse magiam quæ illorum efficacitate utatur. Hunc errorem quoad maleficos et maleficia refert D. Thom., in 4, d. 34, quæst. 1, art. 3, et ibi Bonavent., quæst. 2, eamque fuisse vanam aliquorum medicorum opinionem refert Origenes, tract. 4 in Matth., circa illa verba cap. 17: *Miserere filio meo, quia lunaticus est*. Verumtamen fundamentum hujus erroris evertit magna ex parte nostræ fidei doctrinam et historiam. Nam si non sunt dæmones, falsum est quod de tentatione primæ mulieris, et de Christi tentatione, et Job persecutione Scriptura refert; et quod Paulus ait, ad Ephes. 6, de certamine hominum cum principibus tenebrarum. Sed hoc in propria materia latius tractandum est; nunc tanquam de fide certum suppono esse dæmones, id est Angelos malos, Dei et hominum hostes.

6. *Secundum fundamentum eorum, qui negant posse dari pactum inter homines et dæmones.*—Alii ergo dixerunt nullam esse magiam, quia nullum revera intercedit vel intercedere potest pactum inter dæmones et homines. Ita refert Petr. Binsfel., tract. de Confes. Malef., Prælucl. 6, illudque late impugnat. Verumtamen non est etiam quod in hoc immoremur, nam est sententia erronea. Aut enim negat posse hoc pactum intercedere, aut negat factum. Primum est contra omnem rationem et fidem; nam Matth. 4 legimus, dæmonium obtulisse pactum Christo: *Hæc omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me*; cur ergo non poterit simile pactum offerre mago: *Faciam hoc, vel illud, si me colueris, vel quid simile?* Item dæmoni non deest potestas loquendi cum homine, nec potestas ad faciendum multa quæ homines mirentur et affectent, et quibus decipiantur; cur ergo non poterit tale pactum cum homine facere? Atque eisdem modis convincitur secundum, scilicet, non posse negari quin cum effectu sæpe hoc fiat. Nam hoc supponunt Scripturæ, et omnia humana jura et Patres statim referen-

di. Item ex supra dictis de divinatione, constat ex appetitu cognoscendi futura sæpe homines pacisci hoc modo cum dæmonibus, et e converso dæmones sese offerre et immiscere ad decipiendos homines, per falsas et sacrilegas divinationes; cur ergo dubitandum est quin etiam in ordine ad miras et apparentes operationes simili pacto utantur ad decipiendos homines, et ad extorquendum ab illis adorationem et cultum? Præterea contraria sententia solum fundatur in hoc, quod putat omnia, quæ de operibus magorum narrantur, esse meras nugas, et fictiones hominum mentientium se hoc vel illud efficere, cum revera nihil faciant quod per industriam et malitiam humanam fieri non possit. At hoc fundamentum est vanum et falsum, et contra Scripturam, et infinita testimonia humana; ergo temere et sine fundamento id dicitur. Assumptum constabit latius ex dicendis. Non defuerit tamen qui, admittendo hos effectus, dicebant non dæmoni, sed Deo esse tribuendos, vel Sanctis Angelis. At hoc blasphemum est, cum in his nihil honestatis vel utilitatis reperitur, et cum hæc Deus abominetur, ut ostendimus. Et contra hunc errorem videri potest Martinus del Rio, lib. 1, q. 1.

7. *Dari magiam certum est.* — Dicendum ergo sine dubitatione est, dari magiam quæ docet mira aliqua facere, quæ virtute humana, et per causas naturales, prout ab homine cognosci et applicari possunt, fieri non valent; ac subinde talem magiam superstitionem esse, quia sine pacto dæmonis non fit. Hæc assertio est tam certa, ut sine errore in fide negari non possit, nam satis expresse habetur in Scriptura. Primo, quia in ea narrantur similia opera facta esse a magis, ut patet Exod. 7 et 8, de signis factis in Ægypto per magos Pharaonis; et 1 Regum 28, de pytho-nissa, quæ vocavit Samuelem. Circa quæ facta est considerandum, non esse de fide res illas, quæ exterius fiebant vel apparebant, revera fuisse tales quales apparebant; est tamen de fide, tales apparuisse et visas esse, vel, si loqui videbantur, esse sensu auditus perceptas; nam hoc expresse docet Scriptura. Et hoc satis est ut dicamus necessario ibi intervenisse operationem dæmonis; quia illa, quæ exterius apparebant, qualiacumque essent, non poterant fieri per meram fraudem aut inventionem humanam, quia non potest homo tanta velocitate applicare corpora, ut illæ res vel imagines rerum fiant; nam etiam tales imagines fieri non possunt sine magna rerum

mutatione tam subita, ut humanam industriam superent. Atque hoc plane supponit Christus, Matth. 24, cum dicit: *Surgent pseudochristi et pseudoprophetae, et facient signa et prodigia.* Qualia videntur illa Simonis Magi, de quo Actor. 8 dicitur, *quod multo tempore magis suis dementasset eos.* Supponimus autem semper in his illationibus fidei veritatem, quæ non agnoscit alios Angelos, præter Sanctos et dæmones. Nec disputamus contra antiquos Gentiles, qui medios quosdam dæmones ponebant, distinctos a cœlestibus Angelis, et non hostes hominum, sed potius beneficos, quibus hos utiles effectus magiæ tribuebant, ut videre licet in Augustin., lib. 8 de Civitat., a c. 13, et clarius lib. 10, a c. 9. Sed error ille repugnat Scripturis, et communi sensui, et traditioni Ecclesiæ, ut in materia de Angelis ex professo tractandum est. Cum ergo hæc opera magiæ, utpote vana, curiosa, et ad deceptionem hominum ordinata, non possint sanctis Angelis attribui, necesse est ut pacto dæmonum proficiantur. Alii vero ea retulerunt in animas hominum mortuorum. Sed hoc etiam fidei repugnat; quia illæ animæ non versantur inter nos, sed vel in cœlis, vel in inferno commorantur, ut late prosequitur Chrysostomus, homil. 29 in Matth., et alio in loco proprio docetur. Imo probabile est animas separatas sua virtute naturali nihil posse circa corpora operari. Ac denique etiam animæ ipsæ aut sanctæ sunt, aut damnatæ, et priores non magis possent magiæ cooperari, quam Sancti Angeli; de damnatis autem, etiamsi aliquid facere possent, eadem ratio quoad malitiam esset, quæ de dæmonibus.

8. *Probatur assertio principaliter.* — Secundo, principaliter probatur assertio, quia propter hanc causam multabantur magi jussu Dei, Exod. 22, Deuteronom. 18, Levitic. 19 et 20 et 21, et refertur in capite *Illud*, 26, q. 5, ex Isidor., libro 8 Origin., capite 9. Idem testatur et late tractat Augustinus in multis aliis locis, præsertim lib. 15 de Civitat., cap. 23, ubi specialiter de dæmonibus incubis dicit tam constantem esse famam et experientiam, ut id negare impudentiæ videatur. Et libr. 18, c. 17 et 18, et lib. 3 de Trinit., c. 7 et sequentibus, præsertim 10 et 11, et lib. 12 Genes. ad litt., cap. 13 et 14, et epistol. 5 ad Marcell., sub finem, et optime libr. 83 Quæstionum, q. 79. Et in lib. Cypriano attributo, de Duplic. Martyr., num. 12, sic habetur: *Qui magicis artibus utuntur, tacite Christum abnegant, dum cum dæmonibus habent fœdus.* Sic

etiam Tertullianus, libro de Anima, cap. 57, magiam vocat *secundam idololatriam et fallaciam: Sed ratio fallaciæ* (inquit) *solos non fugit Christianos, qui spiritualia nequitia, non quidem socia conscientia, sed inimica scientia novimus.* Et in Apolog., c. 23, ait: *Magi ad sua opera habent dæmonum sibi assistentem potestatem.* Idem Lactantius, lib. 2 de Origin. error., c. 17; Eusebius, lib. 5 de Præparat., cap. 7, et lib. 6, cap. 3.

9. Tertio probari potest assertio communi sententia Theologorum. D. Thom. 2. 2, quæst. 95 et 96, et in 4, distinct. 34 q. 1, art. 3, ubi etiam Bonavent., Scot. et alii; Gabr., 2, d. 8, quæst. 2, art. 4; Anton., 2 part., tit. 12; Gulielm. Paris., latissime lib. de Legibus, versus finem, præsertim § *His autem ita positis*, et § *Procedamus igitur*; Victoria, Relect. de Mag., quæst. 1; Benedict. Perer., Exod. 7, disputat. 2; et copiosissime Martinus del Rio, in suis Disquisitionibus magicis. Denique ipsi etiam Gentiles non ignorarunt magiam esse dæmoniacam fraudem, et ideo tandem illam detestati sunt, ut constat ex Plinio, lib. 20, cap. 1 et 11. Et ex gestis Martyrum constat, miracula quæ in eis fiebant, attribuisse tyrannos arti magicæ, supponentes esse superstitionem artem, quæ aliquid operatur virtute dæmonum. Nec oportet ratione veritatem hanc comprobare, quia est res facti, quæ magis pendet ex testimonio quam ex ratione: satis enim est quod ratio ostendat esse possibilem, ut jam satis ostensum est. Tamen ex effectibus potest hæc veritas etiam convinci, de quibus pauca dicemus inferius. Solum oporteret hic evasiones præcludere, quibus istarum artium cultores excusare se affectant, ne cum dæmonibus pactum habere judicentur. Sed illæ plane sunt frivola et nugatoria, ut late et erudite ostendit noster Martinus, libro primo suarum Disquisitionum, cap. 3, per quatuor quæstiones, et cap. 4, per alias quatuor. Nos vero in sequentibus brevissime pauca attingemus.

10. *Magiæ et divinationis peccata solum materialiter differunt.* — Ex his ergo principiis primo convincitur, ac declaratur quale sit magiæ crimen: est enim superstitio, et tacita idololatria religioni contraria. Imo, si quis recte consideret, divinatio et magia peccata sunt ejusdem rationis, solumque materialiter differunt. Nam per divinationem comparatur ope dæmonis occultorum cognitio, per magiam obtinetur ab eodem aliquorum operum effectio. Ratio autem malitiæ in utroque vitio, formaliter consistit in contrahenda

cum dæmone societate, et in tacito cultu et veneratione illius; ad quam malitiam parum refert, et materialiter se habet, quod hæc societas ordinetur ad aliquid cognoscendum vel faciendum. Et ideo in Scriptura hæc omnes artes fere simul et sub eadem pœna prohibentur. Idemque est in jure canonico et civili, et simili modo de eis loquuntur Patres, ut præcipue intelligi potest ex Augustino, locis citatis. Unde etiam intelligitur, sicut divinatio dupliciter committitur, scilicet cum expresso pacto cum dæmone, et cum solo tacito, ita etiam magiam posse utroque modo fieri, nam est eadem ratio; et ita quoad hoc fere eandem doctrinam habent, ut ex divo Thoma et cæteris auctoribus constat. Quando ergo magia fit per pactum explicitum, manifestam habet malitiam, eamque gravissimam, etiamsi in minima materia versari videatur; quia invocatio dæmonis gravissima injuria Dei est, etiamsi ad rem minimam invocetur. Nec etiam in hoc potest admitti ignorantia, inter fideles præcipue, neque inadvertentia, cum ad expressam invocationem, et dæmonis cognitio, et satis plena advertentia necessaria sit. Item, sicut de divinatione dixi, ita etiam hic, quod dæmon invocetur ad hunc, vel illum effectum, licet gravitatem criminis augere possit, tamen intra rationem superstitionis non mutat speciem peccati, quia in ordine ad religionem totum illud materiale est. Et confirmatur a fortiori, nam dictum est ipsam divinationem et magiam non differre specie inter se in ratione vitii oppositi religioni; multo ergo minus distinguuntur duo opera magiæ, vel dæmonum invocationes, ad diversos effectus.

11. *Ex circumstantiis quomodo magia variatur.* — Dixi autem, *intra rationem superstitionis*, quia sæpe ex circumstantiis variatur hoc vitium multipliciter, addendo superstitioni varias malitias contra eandem religionem, vel contra alias virtutes. Nam contra religionem sæpe additur sacrilegium, ut quando rebus sacris aut evangelicis verbis ad sua maleficia magi abutuntur. Item quando pactum est expressum, addi etiam solet expressa idololatria per sacrificium, aut alium similem cultum dæmoni exhibitum, sicut in divinatione explicatum est. Frequenter etiam admiscetur turpissima vitia contra castitatem, usque ad nefariam cum dæmone commixtionem, ut supra tactum est. Imo in hæresim sæpe inciditur, quia, qui hoc modo dæmoni mancipantur, vel non credunt ipsum esse Deo subiectum, et ab ipso in suis operibus pendere, vel

non credunt illum esse damnatum, vel certe nihil firmiter credunt, et tanquam athei sunt. Sæpe etiam directam apostasiam committunt a religione christiana, nam Christo renunciant et ejus sacramentis; contra quæ, alia sacrilegia committunt, dum aliquibus cæremoniis etiam characterem a se abraderent, si possent; vel certe in eo etiam hæretici sunt, quod putant illum deleri posse. Unde fit etiam ut plures blasphemias proferant, quæ omnia latius prosequuntur, qui de his rebus fusius scripserunt: hæc vero instituto nostro sufficiunt.

12. *In his maleficiis gravissima injustitie committuntur.* — Solum addimus, in his maleficiis committi solere gravissimam injustitiam contra salutem et vitam hominum, et alia temporalia damna eis faciendo, vel occidendo animalia, segetes destruendo, et similia. Quæ cum fiunt, certum est, etiamsi opera dæmonis fiant, ipsos maleficos ad restitutionem obligari. Ratio est clara, quia, qui causam damni dat, damnum fecisse censetur; isti autem malefici seu venefici sunt causa horum nocuementorum, etsi opera dæmonis tanquam ministri utantur; tenentur ergo restituere. Sicut qui per assassinos alium occidit, vel ejus res dilapidat, ad restitutionem tenetur. Accedit, quod isti malefici aliquo modo proxime cooperantur, moraliter loquendo, ad hæc damna, quia adhibent signa, quibus positus, dæmon nocuementum infert, alias non illaturus. Unde, licet dæmon possit dici quasi minister hominis, qui illum ad maleficium faciendum veluti conduxit, mediante pacto cum illo inito, tamen ipse homo est veluti instrumentum dæmonis ad illud damnum perpetrandum; quia est veluti causa moralis exhibens signum, sine quo dæmon non operaretur; ergo sine ulla dubitatione ad restitutionem omnium damnorum tenetur. Unde recte intulit Petr. Binsfeld., dicto libro, Prælud. 13, juxta quamdam doctrinam Navarri, in Man., capite 15, numero 25, hanc obligationem non extinguere, etiamsi maleficus corporaliter puniatur; nam per illam pœnam satisficit reipublicæ, et justitiæ legali, non parti læsæ, nec justitiæ commutativæ. Et ideo si talis maleficus bona reliquit, quæ ad hæredes transierunt, illi tenentur ad restitutionem, juxta capit. *In litteris*, de Raptoribus, etc., et capite ultim. de Sepult. Si vero ad fiscum pervenerunt, fiscus tenetur prius damna illata restituere, juxta leg. *Non possunt*, et leg. *In summa*, ff. de Jur. fisci, ubi optima ratio

redditur, quia quæ æri alieno obnoxia sunt, in bonis defuncti non computantur. Sed hæc aliis debitis communia sunt. Solum hic adnotamus nihil esse in hoc delicto speciale, quod hos maleficos vel bona eorum ab hoc debito excuset.

13. *Prædicta crimina communia sunt superstitioni, sive committatur per pactum tacitum, sive per expressum.* — Atque hæc omnia fere communia sunt huic superstitioni, sive per expressum pactum, sive per tacitum committatur, quamvis multo clariora sunt, quando pactum est explicitum. Nam si solum sit implicitum, non possunt formaliter committi illa delicta, seu circumstantiæ, quæ directe et formaliter respiciunt ipsam personam dæmonis, ut sunt vota ei offerre, vel oblationes, vel obsequia, et similia. Nihilominus hæc aliquo modo participantur, saltem propter morale periculum perveniendi ad illa, et ita pro ratione periculi major vel minor erit participatio talium deformitatum. Substantialis autem malitia (ut sic dicam), quæ est superstitionis, formaliter semper inest, quia ad illam sufficit pactum implicitum, ut supra in divinatione declaratum est, et juxta ibi dicta explicandum hic est hoc pactum implicitum; nam est eadem omnino ratio, servata proportione. Sicut enim ibi dicebamus, cum aliquis intendit vel conatur quærere cognitionem per signa de se inutilia, vel credit illam posse consequi per talia media sine Deo, eo ipso censeri pactum implicitum cum dæmone habere, vel (quod perinde est) illud intendere et procurare; ita in præsentia, eo ipso quod quis applicat medium, de se inutile ad efficiendum aliquem effectum, ut ille effectus fiat, tacite vult effectum ex operatione dæmonis (supponimus enim non expectare illum a Deo miraculose), quia revera non utitur illo medio, ut causa quæ naturaliter possit habere illum effectum, cum sit prorsus inutile, sed ut signo ad ejus præsentiam dæmon operaturus est. Sed hæc ratio, et tota malitia hujus taciti pacti melius intelligitur, explicando species ejus, et signa quibus fieri solet, et virtutes vel inutilitates eorum; quod breviter præstabitur, attingendo solum ea, quæ ad perfectam notitiam hujus superstitionis necessaria videbuntur.

CAPUT XV.

QUÆ SINT SPECIES SEU MODI MAGICÆ SUPERSTITIONIS.

1. *Quando pactum est expressum, parum refert quod effectus per magiam editus, sit mirabilis aut non sit.* — Possunt hæc species distinguui vel ex parte effectuum, qui sunt veluti fines proximi ad quos tendunt opera hujus artis, vel ex parte signorum quæ ad tales effectus efficiendos applicantur. Supponimus autem sermonem esse de distinctione materiali specierum, non de formali in ratione malitiæ; jam enim sæpe diximus hanc non esse necessariam, nec inveniri sufficiens fundamentum illius, sicut de divinatione etiam dictum est. Præterea est notandum hic discrimen inter magiam cum expresso pacto, vel cum implicito; nam, quando pactum est expressum, necessarium non est quod effectus intentus, vel modus externus illius sit aliquo modo mirabilis, vel superans vires humanas; nam, licet sit mere naturalis, vel talis ut posset a famulo fieri, vel ab alio agente ordinario, quacumque ratione aliquis ad illum utatur opera dæmonis, expresse postulando, vel acceptando illam, etiam ad ferendam epistolam modo ordinario, vel ad dirigendum in via, vel aliquid simile, illa est superstitio contraria fidelitati et cultui Deo debitis, et pertinet ad speciem magiæ; quia continet expressam invocationem adjutorii dæmonis, et quia semper talis effectus habet aliquid mirabile ex parte occultæ causæ, saltem in hoc quod a dæmone fit. At vero ad tacitum pactum magiæ, necessarium est ut vel opus in se excedat virtutem naturalium agentium, vel certe in modo quo fit, et maxime ut id, quod applicatur ad illud efficiendum, sit vanum, et inefficax ad obtinendum effectum. Et ideo ad intelligentiam bene hanc tacitam superstitionem, necessarium est species et modos illius declarare.

2. *Species magiæ ex parte effectus ad tria capita reducuntur.* — Igitur ex parte effectus ad tria capita possunt hæc species reduci, scilicet, ad artem effectricem scientiæ seu cognitionis, sanitatum, et maleficiorum. Potest enim a dæmone expectari auxilium vel ad effectus animæ, vel corporis. Effectus igitur animæ comprehendimus sub nomine scientiæ, vel cognitionis, ad has enim potest juvare dæmon; nam ad virtutem non juvat, sed

potius ad malum et ad peccatum, quod hic non consideratur, quia non est proprium artis magicæ, sed ad generale officium dæmonis spectat, quod est homines tentare. Quod si in hoc aliquid speciale operatur in arte magica, sub aliquo ex illis tribus effectibus continetur. Effectus autem corporis possunt esse vel proficui corpori, vel rebus humanis, et hos comprehendimus sub sanitate; vel possunt esse nocivi, qui ad maleficia pertinent; possunt autem his addi quidam effectus, qui videntur a dæmonibus fieri circa cadavera, et animas mortuorum; sed hi vel divinationi tantum deserviunt, et ideo sub necromantia comprehenduntur; vel certe, quatenus conjunctam habent aliquam operationem, ad maleficia illos revocamus.

3. *Assignatur discrimen inter primam speciem magiæ et divinationem.* — Circa primam ergo speciem, primum adverte, esse discrimen inter hanc artem et divinationem: nam hanc ponimus partem magiæ et consequenter a divinatione illam distinguimus in hoc, quod divinatio est de rebus, quæ naturaliter cognosci non possunt; unde earum veritas, fides, et qualiscumque cognitio tota resolvitur in dæmonis testimonium et auctoritatem. At vero in hac arte magiæ non talis quæritur scientia vel cognitio, sed talis, qualis vel per ordinarium studium, vel per infusionem divinam haberi potest, ita ut per eam manifestetur veritas per propria media, vel principia a quibus potest naturaliter, seu necessario deduci, sicut in philosophia, vel alia simili scientia fit. Inquiritur tamen hæc ipsa scientia per artem magicam modo extraordinario et præternaturali; unde si non inquiratur a Deo, necesse est ut a dæmone quærat, et ita hæc ars pertinet ad operationem dæmonis, non ad divinationem. Nam qui hoc modo docetur philosophiam vel mathematicas, opera dæmonis, etiamsi repente evadat philosophus vel mathematicus, non dicetur divinus, vel divinare, quia non futura prædicat, nec occulta pandit, sed demonstratione vel ratiocinatione utitur ad veritates necessarias, et philosophis notas demonstrandas.

4. *An notoria ars ad hanc magiæ speciem pertineat.* — Observandum præterea est ex divo Thom. 2. 2, quæstione 96, articulo primo, quamdam esse ab hominibus inventam artem, quam notoriam vocant (eum autem ita vocetur, auctores non dicunt), quæ per quasdam observantias, et per quædam jejunia, et orationes ad Deum, et figurarum inspectiones